

Iloa kansalle. Harri Kiven mielestä kaikilla on oikeus iloon, läsnäoloon, kulttuuriin ja sivistykseen. Sen eteen hän haluaa tehdä töitä.

Taiteilija Kivi ja ilon paino

Rohkeus, leikki ja myötätunto sävyttävät Harri Kiven toimintaa taiteen parissa.

Teksti **Katja Linkola**
Kuva **Sirpa Päivinen**

Harri Kiven työhuoneella on kiire. Valmistella on kolme näyttelyä ja lihes 20 tapahtuman pienoisfestivaali Kauppala 2011 Helsingin Lasipalatsissa. Marraskuinen ilmaistapahtuma tarjoaa iltojen pimeyteen taiteiden dialogia muun muassa ihmisoikeuksien ja mielenterveyden kanssa.

- Tarjolla on yli 50 taiteilijan uniikki kulttuuritemppaus, Kivi lupaa.

Lavalle nousee marraskuussa poliitikkoja, näyttelijöitä, runoilijoita ja muusikoita, esimerkiksi **Ona Kamu** 9.11., musiikkiteatteri Kapsäkki ja "Spagettiooppera" 3.11., **Jorma Uotinen** ja **Helena Lindgren** 10.11. sekä Metropolian opielkelijat klassisen kitaran illassa 8.11. Tilaisuudet alkavat aina kello 18.

Harri Kivi täyttää tänä vuonna 50 vuotta. Se saa hänet pohtimaan elämäntarinaansa taaksepäin.

- Oleellinen muisto minulla on 11-vuotiaana lastenkodista, jonne olin päätyneet sijoitusten ja siitini väkivaltaisuuksien jälkeen. Oivalsin silloin kirkkaasti, että olen itse vastuussa elämästäni ja minun on itse huolehdittava itsestäni.

Onneksi pähkipöika oli kiinnostunut monenlaisista asioista ja hänellä oli unelmia. Niiden avulla poika pelastui ja löysi omat arvonsa.

Ankarat kokemukset saavat Kiven välttämään omassa taiteessaan kurjuutta ja angstiä.

- Minun teokseni katsovat rohkeasti valoon. Haluan töilläni tuottaa elinvoimaa ja antaa ihmisille elämänsälua, hän kuvaillee asennettaan.

Taiteilija on tullut tunnetuksi optisista, planeettaimaista töistään, joita on nähty niin yksityisnäyttelyissä taidemuseoissa kuin yksityiskodeissakin. Palkitut teokset liikkuvat veistosten ja maalausten välillä.

Uusimpia töitään Harri Kivi kutsuu leikkisiksi seinä-ämpäreiksi. Napakan termin hän lainasi eräältä savolaismieheltä, joka ihmetteli asunotomessuilla Kiven kuperaa ja värikylläistä teosta.

Kuvataiteen lisäksi taiteilijan intohimona on viedä muiden taiteilijoiden kanssa kulttuuria, esityksiä ja tekemisen iloa erilaisiin hoitopaikkoihin. Oman laitoistaustansa tähden Kivi ymmärtää ja haluaa ilahduttaa niitä, jotka syystä tai toisesta ovat sivussa yhteiskunnasta.

- Laitoksissa ihmisen, niin vanhuksen kuin sijoitetun lapsenkin, pitäisi voida ajatella aamulla herätessään, että tästä on tulossa mielekäs päivä.

- Kaikilla on oikeus iloon, läsnäoloon, kulttuuriin ja sivistykseen. Lisäksi uskon, että taide virkistää laitoksissa henkilökuntaakin.

Yhteiskunnan nykyistä ilmapiiriä ja keskinäisyyden ihannoitua Harri Kiven on vaikea ymmärtää.

- Ehkä juuri heikko erilaisuuden sietokyky tekee Suomesta yksinäisten ihmisten maan, ja se on aivan turhaa, hän pohtii.

Itse hän näkee erilaisuuden elämää ja arkea rikastuttavana tekijänä.

- Luokittelun sijaan meillä pitäisi olla enemmän tahtoa ymmärtää ja hyväksyä toisemme paremmin.

Kivi haluaa ajatella lähimmäisyyttä laajemmin kuin tapana on. Sen piiriin eivät kuulu vain ystävät ja verisukulaiset, vaan myös ne, joita emme ehkä koskaan tapaa, vaikeissa oloissa elävät kanssaihmiset, lapset ja aikuiset, ympäri maailmaa. Aitoa sankaaruutta on nähdä myös marginaalissa olevat.

Kivi kertoo haluavansa toimia yhteiskunnassa vielä isomalla vaihteella.

- Pöden huonoo omaatuntoa siitä, että tahto ja teot eivät aina kohtaa riittävästi.

Hän arvelee yleisen riittämättömyyden tunteen heijastavan yhteiskunnan arvottomuutta.

- Suurten yritysten tulisi kantaa myös suurta eettistä vastuuta, Kivi vastauttaa vaikuttajia.

Kulttuurin kentällä olisi myös petraamisen varaa. Siellä tiedetään kyllä taiteen cheyrtävä voima, mutta toiminta sen edistämiseksi on ristiriitaista.

- Korkealentoisia seminaareja taiteen parantavuudesta järjestetään, mutta kun tilaisuus päättyy ja auton perävalot lakkaavat näkymästä, takuu ja yhteistyö loppuvat usein siihen, Harri Kivi toteaa.

”

Minun teokseni katsovat rohkeasti valoon.”

Laitoksissa tapahtuvan vanhustenhoidon seuraaminen on saanut hänet pohtimaan ihmisen oikeutta kasvaa viimeiseen henkyyteen asti.

- Viimeisten vuosien ei tarvitse olla sinnittelyä vaan täysipainoista elämää. Iän myötä minuus kehittyi materian sijaan henkisillä asioilla, ja askeettisuus alkaa viehättää. Tarpeettomasta voi jo päästää irti. Langanpätäkään ei enää tarvitse säästää samaan tapaan kuin sodan jälkeen, Kivi pohtii muutunutta keräilemisen tarvetta.

Kivi lainaa **Tove Janssonin** ajatusta, jonka mukaan ihmisen pitäisi 40 vuotta täytettyään antaa ovien käydä elämässään enemmän ulos- kuin sisäänpiäin.

- Näin se on, hän naurahtaa.

- Nyt pitää ottaa ilo irti siitä, että vielä olemme täällä. Toisaalta kävelylenkeillä täytyy jo ottaa vähän hiekkaa taskuun, luupustoonhan tässä ollaan matkalla.

Harri Kiven Seinä-ämpäreitä Lasipalatsin näyttelytilassa 1-2/11.

Lisätietoja festivaalin ohjelmasta: www.harrikivi.fi ja www.kauppala.fi